

EDITORIAL

La 3a Fira del Llibre de Muntanya al Collsacabra que se celebrarà el proper mes d'octubre a la vila de Rupit tindrà com a objectiu especial l'estudi de les comunicacions a través de les muntanyes i, per tant, el tema dels camins de muntanya hi serà tractat de manera preferent.

Dels camins, dels vells camins, se'n podria parlar molt. De fet, formen –o formaven– part del nostre patrimoni rural i excursionista. I hem de ser conscients que els nostres camins estan desapareixent. El camí ens portava a algun lloc on volíem anar i aquesta fita tenia un sentit. Ara, si l'indret on ens dirigim és abandonat o ja no existeixen unes activitats rurals o allò que volíem trobar-hi té un altre accés per a vehicle, el camí s'esborra i sembla que ja no té justificació.

El camí ral, el camí de bast que lligava les masies o aquestes a les poblacions properes, els camins ramaders que passaven els colls de les muntanyes seguint la transhumància, el camí de la font, el camí d'anar a missa... han estat oblidats i bandejats per una altra forma de viure i de comunicar-se. En certa manera és lògic. Potser té més futur el camí que porta l'excursionista simplement a conèixer el país, i que aprofita sovint trams d'aquests antics camins, camins alguns, per sort, de petja segura perquè si ja no hi passen pastors i traginers, són aprofitats pel caminant per tal de poder gaudir de la naturalesa i del marc rural simplement anant a peu.

Les pistes, que sorgeixen arreu amb finalitats diverses, han destruït força senders o els estan marginant; no cal dir, però, que són útils i necessàries en els casos de comunicació de petits nuclis de població i de masies en comarques de poblament dispers. A la muntanya mitjana catalana no sé si serem a temps a salvar-ne uns quants, cada vegada més la vegetació torna a ocupar el traçat dels vells camins, cada vegada és més difícil que el camí no s'acabi de sobte o bé s'hagi desvirtuat o entorpit el seu accés o el seu itinerari primitiu. D'altres subsisteixen precaris salvatgement erosionats pel pas de vehicles agressius.

Potser sí que és una actitud romàntica l'esforç per salvar-ne els que encara ens resten, però sense els nostres camins part de la geografia del país se'ns faria inaccessible, i la descoberta de molts paratges es faria difícil, perquè, com aprendríem a valorar un paisatge i racons determinats, accedir a masies isolades i a indrets de tradició històrica, si la barrera és feia infranquejable? Trepitjar el país és la millor manera de tenir contacte directe amb una contrada, els detalls de tot allò que es decobreix des d'un camí són una valuosa informació i d'altra banda passar-hi de pressa afavoreix una visió superficial avui dia molt estesa.

Però ens cal pensar que encara hi som a temps, que hi ha gent de moltes comarques dels Països Catalans que són conscients d'aquest perill i lluiten com poden perquè aquest patrimoni no es perdi, i a la vegada també som molts els que encara busquem els camins, divulguem la seva existència i vetllem per la seva conservació.

Des d'aquestes pàgines ens agradaria promoure una major sensibilitat per aquest mitjà de comunicació, no solament de part del món excursionista, del turisme o del simple caminador ocasional, sinó que els organismes oficials se'n preocupessin i arribessin a acords per tal de poder establir normes que, per exemple, fessin compatible el pas pels camins amb els tancats dedicats a la ramaderia extensiva.



RESTAURANT
SAU VELL
CLUB NÀUTIC

VILANOVA DE SAU - TEL. 93 744 71 30